

Иван Вазов

На X.

За твойта, Анно, хубост безподобна,
със дивите си прелести способна
пустинника, в пост побелял,
да вкара в грях и смъртно изкушение,
да бях цар, ах! – с възторг, без двоумение
престолът си бих ти дал!
За твоите очи, от ден по-ясни,
по-черни от нощта пламенни страсти,
за един само поглед мил
небето сине, вечността нетленна
на твоите нозе бих сложил!

Аз давам ти това, о, моя мила,
което все в бога би търсила
и в никое тук божество...
Сърцето ми цяло принадлежи ти,
над него облегни си ти гърдите,
за тебе бие само то...

1881

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9704>]